

Til stk. 3.

Ved lov 163 af 19. marts 1991 om ændring af mejeriproduktloven, blev i overensstemmelse med handlingsplanen for afbureaukratisering indsat en tilsvarende bestemmelse (§ 8, stk. 1) om bemyndigelse til landbrugsministeren til at overdrage registreringen af kvalitetsmærker til erhvervet og til at fastsætte de bestemmelser, som er nødvendige for at videreføre mærkerne som beskyttede fælles- og kvalitetsmærker.

Til § 11

Bestemmelsen åbner mulighed for at udstede forbud mod indførsel og udførsel, såfremt der konstateres sundhedsmæssige eller zoosanitære forhold, som kan indebære en risiko for mennesker eller dyr her i landet eller i importlandet.

Baggrunden for at indsætte bestemmelsen i nærværende lovforslag er et ønske om at samle den veterinærhygiejniske og zoosanitære regulering af produkter omfattet af lovforslaget.

Indførsel af ikke-varmebehandlet mælk fra EF-lande er endnu ikke underkastet EF-harmonisering. Under hensyn til udførselslandets veterinære, sundhedsmæssige og hygiejniske bestemmelser, kan der fastlægges regler om, i hvilket omfang og på hvilken måde denne mælk må anvendes ved tilvirkning her i landet. Endvidere kan der fastsættes regler om restkoncentrationer af veterinære lægemidler og andre stoffer og om undersøgelser herfor.

Til § 12

Bestemmelsen svarer til § 19 i konsummælkloven. En tilsvarende regel findes i levnedsmiddelovens § 12, i § 21 i kødloven og i § 3 i lovbekendtgørelse nr. 339 af 29. maj 1987 om kvalitetskontrol med fisk og fiskevarer. Det er hensigtsmæssigt at optage et tilsvarende forbud i lovforslaget, der vil give landbrugsministeren en mulighed for at kunne påtale en overtrædelse i produktions- og engrosleddet.

En overtrædelse af bestemmelsen kan i medfør af lovforslagets § 20, straffes med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 1 år, hvilket svarer til strafferammen i levnedsmiddeloven.

Til § 13

Bestemmelsen svarer til § 18 i konsummælkloven, § 22 i lov om kød og § 5 i lovbekendtgørelse nr. 339 af 29. maj 1987 om kvalitetskontrol med fisk og fiskevarer.

Bestemmelsen svarer i øvrigt til § 23, stk. 1, i levnedsmiddeloven og har som denne til hensigt at sik-

re forbrugerne den videst mulige beskyttelse i forhold til producenter og virksomheder, der pakker, forhandler, indfører og udfører og andre i engros- og detailledet. Bestemmelsen angiver et princip, der gælder og kan anvendes, også selv om der ikke er tale om færdigpakgede levnedsmidler, der naturligt kan mærkes med de ønskede deklarationer.

Ved bedømmelsen skal der særligt tages hensyn til den betegnelse, der anvendes for varen, oplysninger, som gives derom, de tegninger og billeder og den tekst, der er anbragt på varen eller dens emballage, på reklame eller skilt vedrørende varen, i annoncer eller i reklametilbud og lignende.

I lighed med § 12 giver bestemmelsen landbrugsministeren mulighed for direkte at kunne påtale en overtrædelse i produktions- og engrosleddet for så vidt angår forhold egnet til at vildlede forbrugeren. En overtrædelse af bestemmelsen kan i medfør af lovforslagets § 22 straffes med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 1 år, hvilket svarer til strafferammen i levnedsmiddeloven.

Til § 14

Veterinærdirektoratet har siden 1973 sammen med lovgivningen om husdyr og om virksomheder, der producerer animalske levnedsmidler (særlovgivningen), administreret levnedsmiddelovens regler om autorisation af andre levnedsmiddelvirksomheder. Direktoratet har endvidere varetaget overtilsyn og klagesagsbehandling vedrørende kommunalbestyrelsernes administration af levnedsmiddelovens bestemmelser om detail- og engrosforhandling.

Sundhedsministeren har besluttet, at Levnedsmiddelstyrelsen fremover skal varetage opgaverne efter levnedsmiddeloven. Det er dog en forudsætning, at ændringen så vidt muligt ikke medfører, at virksomheder, der på grund af produkternes art er autoriseret eller skal autoriseres både efter særlovgivningen og efter levnedsmiddeloven, underkastes autorisation og kontrol af flere levnedsmiddelmyndigheder.

Som led i produktudviklingen og markedsføringen af nye produkter tilvirker en række virksomheder i dag levnedsmidler omfattet af såvel levnedsmiddeloven som særlovgivningen. Denne udvikling må forventes at blive forstærket i de kommende år.

På kødområdet åbner den gældende kødlovs § 12 allerede mulighed for, at Veterinærdirektoratet ved autorisation af kødvarer virksomheder også autoriserer disse til at fremstille andre varer end kødvarer som led i produktionen af færdigretter og for at direktoratet kan fastsætte nærmere regler herom.

Det er hensigten at etablere en ordning, hvorefter en virksomhed, hvis produktion i det væsentlige er